

לא ארבה במילים על דו ר י ס בתקופה שלפני בואה לקיבוץ, לפני 37 שנה, כי לא ידועים לנו מספיק פרטים. הנני חושב שמלווים היום קרבן נוסף של מלחמת העולם השנייה, גם אם נולדה חמישה שבועות לאחר פריצתה, ונאספה לקראת סיומה לבית היתומים בנורווד - ילדה ערירית כבת שש.

מרגע בואה למשק פגשתי נערה חרוצה, מלאת מרץ ואופטימיות, שמשכה בעול כמיטב הבחורים בכל הענפים שבהמעבדה, ובעיקר בצאן. גם היתה פעילה בספורט, בענף הסיף, בו הגיעה להישגים מרשימים, עד שנאלצה להפסיק לעסוק בו, עם הופעת בעיות הגב שלה. אם פה ושם היו לה חילוקי דעות עם חברים, נבע זה בעיקר מהיותה בודדה, כי לא הצליחה להקים משפחה, ולא למדה איך לשתף אחרים בהרגשות וחוויות.

בשנים האחרונות היא היתה לנו, לבטי ולי, כעין בת נוספת בתא המשפחה, ומצאנו את הדרך לליבה. מאוד דאגנו לה לאחרונה, כי ניחשנו מה עומד לפניה, גם אם היא אולי לא ידעה, או לא רצתה להודות בכך, ונשארה מלאת תקוות ותוכניות לעתיד.

כשנחסמו לפנינו הדרך שלשום, בבואנו לבקרה, חששנו לרע ביותר, שאכן התאמת.

הסתלקותה משאירה פער שיהיה קשה למלאו. יצחק